

det? Så er det, at jeg spørger, om Socialdemokratiet i den situation vil sige, at der skal være en folkeafstemning, for så er det noget andet, så er der en nødbremse. Men som man læser papiret her, er nødbremsen der ikke. Hvis de fem partier er enige, så sker det bare.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg har altid følt, at det var en styrke ved den danske europapolitiske beslutningsproces, at hr. Keld Albrechtsen gjorde sig så stor umage med at læse alle dokumenter igennem, for det gør, at ingen, hverken her eller på regeringsbænkene, vil kunne slippe levende igennem et møde her i salen eller i Europaudvalget uden at have sat sig ind i tingene. Derfor er en vigtig forudsætning for, at den danske beslutningsproces på det her område overhovedet fungerer, at der findes folk som hr. Keld Albrechtsen. Det mener jeg faktisk virkelig.

Når det så er sagt på denne her måde, så synes jeg stadig væk ikke, at det er rimeligt at stille det op, som om man har besluttet det. Det hele går ud på, at det vil man ikke. Der er altså fem partier, som skal være enige, og der skal i givet fald være en debat, også her i Folketinget.

Så kan man sige: Hvis og hvis og hvis. Som jeg ser det her, har jeg ikke fantasi til at forestille mig, at Socialdemokratiet vil kunne medvirke til afgørende ændringer i det danske arbejdsmarkedssystem eller i den danske velfærdsmodel, som ville true det system, vi har nu. Det er jo derfor, at de punkter, der er udvalgt til, at der skal være enstemmighed mellem partierne, er defineret, som de er. Det drejer sig om arbejdsmarkedsforhold, velfærdsforhold og personskatteforhold. Det er simpelt hen kerneområder, og det vil de stadig væk være for Socialdemokratiet.

Fjerde næstformand (Aage Frandsen):

Næste spørgsmål stilles af hr. Søren Krarup.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg hørte med stor interesse hr. Jacob Buksti sige, at den nye forfatning har en klar bestemmelse af de europæiske værdier. Det er jo fuldstændig rigtigt. Der står i præambelen: De værdier, der er humanismens grundlag i lighed mellem mennesker, frihed og respekt for fornuften. Respekt for fornuften er jo en ren metafysisk forståelse af fornuft. Det er en værdibestemmelse, som min-

der meget om den franske revolutions, som jo bekendt endte i et tyranni – Robespierres tyranni, et totalitært diktatur.

Jeg vil godt spørge hr. Jacob Buksti: Er hr. Jacob Buksti ikke enig med mig i, at der er en meget klar forskel på en værdibestemmelse som denne her svarende til den franske revolutions og så den traditionelle europæiske demokrati-forståelse, der bygger på engelsk sæd og skik, altså respekt for frihed, men ikke kravet om lighed og slet ikke dyrkelsen af en religiøs fornuft?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Man skal have en meget veludviklet sådan, jeg ved snart ikke hvilken, tankegang, hvis det er sådan, at man mener, at fordi menneskerettigheder, lighed og den slags ting skrives ind som værdier, der skal kæmpes for, så fører det til tyranni og undertrykkelse a la den franske revolution.

Jeg har en fornemmelse af, at de her værdier stadig væk eksisterer i den franske forfatning, og så vidt jeg ved, er det da et nogenlunde demokratisk system. Min fornemmelse er også, at de amerikanske frihedsrettigheder bygger på de samme værdier. Derfor har jeg lidt svært ved at se, at der skal være sådan et eller andet suspect i de værdier her, tværtimod. Hr. Søren Krarup glemmer jo så i øvrigt henvisningen til, at de grundlæggende rettigheder i charteret også skrives ind i Traktaten.

Jeg må godt nok melde pas til den der lidt metafysiske diskussion, det må jeg indrømme.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg hører, at hr. Buksti ikke er glad for sådan en principiel debat, men det kan jo ikke betyde, at den er fuldstændig uden mening.

Forholdet er jo, at den amerikanske uafhængighedserklæring går ud fra, at skaberen har tilføjet menneskene bestemte rettigheder. Man kan diskutere, om de har de rettigheder, men der er en skaber, som betyder, at en tale om fornuften f.eks. aldrig kan blive metafysisk, som den er her, og som den var i den franske revolution.

Det, der her sker, er jo faktisk, at man i denne forfatning tilslutter sig en europæisk tradition, der faktisk ganske konkret historisk endte i et diktatur, som vi i øvrigt også har set gentaget i de forskellige såkaldte humanistiske ideologier a la kommunismen.